

Στο

Μεσολόγγι ζούσε μία ευλαβέστατη γυναίκα, ονόματι Βασιλική (Κούλα την φώναζαν), παντρεμένη με τον Δημήτριο, ψαρά στο επάγγελμα. Ήταν και οι δυο πολύ πιστοί και πολύ απλοί άνθρωποι. Όταν η Βασιλική ήταν νέα, την ημέρα των Θεοφανείων «είδε τους ουρανούς ανεωγμένους» και τούς Αγγέλους τού Θεού να ψάλλουν. Γι' αυτό έλεγε: «Αυτή την ημέρα μη φεύγεις από την εκκλησία, έστω και αν καίγεται το σπίτι σου, γιατί ανοίγουν οι ουρανοί».

Το σπίτι πού κατοικούσαν ήταν Ισόγειο και για πάτωμα είχε τσιμέντο, Όταν έβρεχε γέμιζε νερό πού έφθανε τα είκοσι εκατοστά. Είχαν τοποθετήσει πέτρες για να πατάνε και με ένα "γκιούμι" άδειαζαν το νερό. Το χειμώνα δεν έστρωναν κουρελούδες για να έχουν λίγη ζέστη, γιατί μούσκευαν από τα νερά. Αλλά μέσα σ' αυτό το παγωμένο σπίτι η καρδιά τους χτυπούσε πολύ ζεστά για τον Χριστό και τα

πρόσωπα τους ήταν πάντα χαρούμενα και ειρηνικά. Η θεία Χάρι τούς φύλαγε και δεν αρρώσταιναν.

Είχαν στο σπίτι τους μία εικόνα της Παναγίας θαυματουργή, μπρος στην οποία άναβαν ακοίμητο καντήλι και εκεί έκαναν τις προσευχές και τις μετάνοιες τους. Στην Εκκλησία πήγαιναν πάντα Κυριακές και εορτές.

Όταν εκοιμήθη ο Δημήτριος, η σύζυγος του Βασιλική άρχιζε να μοιράζει τα υπάρχοντά της. Κράτησε μόνο τα απολύτως απαραίτητα και τα υπόλοιπα τα έδωσε ελεημοσύνη. Άδειασε το σπίτι της. Γύριζε με το Ευαγγέλιο στη μασχάλη και το διάβαζε ευκαίρως - ακαίρως με πολλή ευλάβεια. Από την σύνταξη της κρατούσε ένα μικρό μέρος για τις ανάγκες της και τα υπόλοιπα τα μοίραζε στους φτωχούς. Την ρωτούσε ο γιός της τί τα κάνει τα χρήματα, και αυτή απαντούσε: «Τα ξόδεψα, παιδί μου».

Μία Κυριακή πήγε κατά τη συνήθεια της στην Εκκλησία και κοινωνήσε. Όταν επέστρεψε και έφθασε έξω από το σπίτι της κατάλαβε ότι έφθασε το τέλος της. Εκεί μπροστά στην πόρτα του σπιτιού γονάτισε, έκανε τον σταυρό της και φώναξε τη νύφη της πού έμενε δίπλα, λέγοντας της ότι πεθαίνει. Και έτσι γονατιστή και σταυροκοπημένη παρέδωσε το πνεύμα της στον Κύριο τον όποιον τόσο αγάπησε εκ νεότητας της και τήρησε πιστά τις εντολές Του.' Εκοιμήθη περίπου το έτος 1970.

Όταν έγινε γνωστή η κοίμηση της γέμισε το σπίτι της φτωχούς ανθρώπους. Ο ένας έλεγε «έμενα μού έδωσε κουβέρτα, Θεός σχωρέσ' την», ο άλλος έλεγε «μού έδωσε πιάτα», ο άλλος «ποτήρια», ο άλλος «χρήματα». Έτσι αποκαλύφθηκε μετά την κοίμηση της πού πήγαιναν τα πράγματα και τα χρήματα της.

Όσο ζούσε την επισκεπτόταν ή αδελφή της Γεωργία με τον εγγονό της. Ή συμβουλή της ήταν: «Να διαβάζεις, παιδί μου, Ευαγγέλιο. Αυτό είναι το καλό το βιβλίο».

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr